

ALEKSI HAATAJA

VAAKSA PITUINEN ELÄMÄ

Kalevalan innoittamaa räppilyriikkaa

JUMINKEKO

ALEKSI HAATAJA

VAAKSAN PITUINEN ELÄMÄ

Kalevalan innoittamaa räppilyriikkaa

JUMINKEKO

2021

Juminkeon julkaisuja nro 146

Taitto: Pirkko Mähönen

Kannen kuvassa on yksityiskohta Akseli Gallen-Kallelan Aino-triptyykistä.

Kustantaja: Juminkeo-säätiö

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-7277-16-4

ISSN 2242-2447

Hyräile kanssani

Sidon hiukseni ja menneisyyden samalla
Koitan löytää itseni sen ollessa jo mukana
Koitan nähdä mikä on se taka-alalla
Joka pitää kiinni vaikka mitä koit jo takana
Olen opiskellut mikä meidät hajottaa
Olen opiskellut mikä meidät rakentaa
En väitä että olen kummoinenkaan oppilas
Kauan elin näkemättä yhtään epäkohtia
Katson taakseni kaipasin kai kostoa
Tai mitä valehtelen varmuudella kaipasin
Nyt tiedän olen sitä mitä sanoit minun olevan
Tavoittelen jotain mutta pakenen jos saisin
Pitää katsoa mitä näkyy peilistä
Vaikka tietää sieltä näkevän vain itsensä
Kerran kysyit mitä lauluihin vaaditaan
Olen säilyttänyt vain sen osan itsestä

Hyräile nyt kanssani
Kun maailma ulkopuolella ei meitä kosketa
En osaa kuvailla kaikkea niin tarkasti
Voin sanoa vain mitä jäi muistosta
Kauan kuvittelin johtuvan sen onnesta
Kun mikään mitä kirjoitin ei mennyt muotoonsa
Kun luulin olen läpi kaiken jo kulkenut
Vaikkei jälkiä ollut jalkapohjissa
Ja miten kävellessä koitan pitää kohdillaan
Muutakin kuin elämämme kaiken minkä puoleensa
Olen itse vedättänyt itseäni nuorena
Jotten vuosi vuodelta vain vanhenisi vuodella
Kai se on jokin osa ihmisluonnetta
Nähdä ensisijaisesti pintapuolelta
Ja sitä tuomita verrattuna omaansa
En ketään syyllistä, olen osa ongelmaa

Jäniksen uni

Juokset, jään jälkeesi
En riitä valheelle
Myönnän sen ääneen siis
Viimeinen talvemme
En ilman tuskaakaan
Pääse ansoista
Jos lähdet kauas taas
En enää seuraakaan

Aina kauempaa läheisyyttä hakemaan
Lukko sillan kaiteessa, sielläkö nyt vanhetaan
Jäljellä vain syyttäjä pystynkö parempaan
Ruostuneisiin nimiin niin vaikea on tarkentaa
Talven taitteessa jänis päätti jälkensä
Ilman asetta laukausta tai ihmistä
Katson kituavaa kituavan silmillä
Heikkomielisen sitoutuvan mieleensä
Epäoleelliset viivasi käsissä
Unohtuivat vuotemme onnelliset välistä
Ja minä pakenen kauas talon äänistä
En löydä tietä kotiin selän takaa jäljistä

Kaksi nuoruutta mukanaan kantaa
Valitsinko väärin kohdallamme varmaan
Vähin äänin taakkansa antaa
Kuin jänis mutta kotiudun ansaan
Se mitä muistan mukautuu nykyiseen
Elänyt en vuosissa, nuoruudesta syyni teen
Altavastaavan asemassa hymyilee
Tyytyväinen osaansa tyytymätön toisilleen
Kahta pahempaa itsestäänkö oikeenee
Syyllisenä pakenee eikä oikeus oikein mee
Aina eilistä samat jäljet lumeen
Ei jänis vaivu enää samanlaiseen uneen
En kai minäkään pelkään omaa untani
Ja tätä muutakin mitä minuun tulee

Jokin muuttunut aina hyvinvoinneella
Onnellisen olotilan vastaanotan oireena
Älä puhu enää, hiljaisuus selventää
Muttet ymmärrä, myönnän etten minäkään
Omat aatteeni minut veivät mennessään
Myönnän etten vastusta, kaiken tunsin ennestään
Älä katso minuun vihaamaani syyttäjään
En kestä nykytilaa, silti peitän määränpään
Ei jänis kysy enää, onko syytä pelätä
Pahin uni antaa tahtomansa elämän

Kasvoton nainen

Vastapainoksi vastapainon päälle
Köyttäneenä ruumit sielut ylle jotta näämme
Kuolemankin täällä pientä kylää ohjaavan
Ei mennyt minä riitä hälle enää lohtuna
Tahdot elämän mistä löydät elämän
Jos tarkoitus on nähdä toisen ihmisen vain kärsivän
Mutta kärsitään kun on kärsitty
Tässä maassa näillä maille ennestään
Näitä vuosia on helppo laittaa kirjoihin
Vuosiluku eteen mikä uskomus milloinkin
Muttei kukaan sano tätä niin kuin tarkoittit
En kai minäkään kuin lapsi kaadun jalkoihin
Katso meitä kehomme kun jakaantuu
Ympäri kaulakorun kylkiluut takertuu

Näin on hyvä, hyvä olla kaulassa
Tämän naisen joka kävelee vain lauluissa
Enkä löytänyt ketään samankaltaista
Uskoneena hyvään palan ottaneena pahasta
Järvenpinnasta katseli hän kuvaansa
Aallot särkivät veivät kasvot mukaansa
Yhä etsii niitä mutta turhaan
Puoli järveä koluttu vielä löytyy toivon mukaan
Matkamuistona minusta ei apua
Kaiken koitan mutten osaa olla turvana
Piirrä puolestani ääriviivat sapluunaan
Muistellaan nyt yhdessä kun pimeys meitä satuttaa
Kun ei apua auringosta kuusta
Taivaankappaleita hahmottelet paperiin

Alta jalkojen maassa uudessa
Minun täytyy vain löytää kasvoni
Pihamaassa maatuneessa
Minun täytyy vain löytää kasvoni
Lupaan elää vielä kuten halusit
Minun täytyy vain löytää kasvoni

Lupaan kuunnella vastaisuudessa
Minun täytyy vain löytää kasvoni
Lupaan jäädä sateen tullessa
Minun täytyy vain löytää kasvoni
Jos en löydä maa syö meidät
Kai selviät nuorena yön vielä
Valmis antamaan kaiken vastalahjaksi
Enemmän kuin itseni tai mitä laitan sanoiksi
Näytä minulle, etsi kanssani
Minun täytyy vain löytää kasvoni

Kirje

Taas täällä terveisiä täältäkin
Jos olen siellä nyt kirjeenä, se päästäkin
Avautumaan auki vailla häpeää
Jos olen siellä nyt jos olen siellä nyt
Ainakaan en riko lupauksia täältä käsin
Jos olen kirjeessä vain kirjeessä
Ainakaan en voi satuttaa täältä käsin
Jos olen kirjeessä sinetöity mies
Mitä sanoitkaan kun maalasini vain eilistä
Tähän tapettiin joka kaipaa ihmistä
Jotain parempaa kuin kumpikaan meistä
Me vain tahdottiin vanhuus seiniltä
Ja kuten vannottiin päästä menneistä
Sitä kannettiin molempien edestä
Ja missä kohtaa aika parantaa
Jos nyt annettiin molempien elämät

*”...Koitan löytää itseni sen ollessa jo mukana
Koitan nähdä mikä on se taka-alalla
Joka pitää kiinni vaikka mitä koit jo takana...”*

Alexi Haataja (s. 2000) suoritti siviilipalveluksen Juminkeossa. Hänen tehtäviinsä kuului Kalevala-teemaisten räppien tekeminen. Tässä teoksessa on luettavissa niiden lyriikat. Neljä niistä on kuunneltavissa Juminkeon YouTube-kanavalla. Siellä Aleksi esiintyy taiteilijanimellään Lumevaikutus.

ISBN 978-952-7277-16-4
ISSN 2242-2447